

međutim, okolnosti su u nas malo kad normalne. U kojoj mjeri to može otežati život na otoku pokazala nam je recentna situacija, kad su pojmovi poput izolacija, diferencijacija, karantena odjednom postali socijalno poželjni i prihvatljivi. Kriza koju će izbjeći jedino arapski šeici, ruski oligarsi i hrvatski biskupi, demistificirala je svu viktimologiju otočke svakodnevice, koja je ionako dovoljno teška sama po sebi - metastazirali makijavelizam, utjelovljen u raznoraznim profesionalnim oportunistima koji se s margina guraju na pozicije moći preskačući pritom po tri stepenice odjednom, doveo je do toga da je jedan otok reda veličine 16-ak tisuća stanovnika razgraničen na čak pet jedinica lokalne samouprave, iako se jedinicama lokalne samouprave u Hrvatskoj već 30 godina uporno traži smisao postojanja. Ovakovom razdiobom mi si, naročito mi na otoku, sami pucamo u nogu, ali ta noga dosad ionako ima više rana nego borac sa Sutjeske; oni koji su u ožujku ili travnju morali putovati van Luke znat će o čemu govorim. Da bi život na otoku (p)ostao upravo to, život, a ne preživljavanje, potrebno je sastaviti novi Društveni ugovor, i to takav u kojem se onaj zaglušujući „vae victis” konačno neće više odnositi na otok i otočane.

* * *

PAK (o fenomenu slanja paketa autobusom)

Darko Šeparović, Vela Luka
darkoseparovic@yahoo.com

Pak je naivnom oku samo kartonska kutija na kojoj piše ime, prezime i broj mobitela, jedan smeđi kvadar ubačen u utrobu autobusa i poslan iz, recimo, Vele Luke da ga dočeka netko, negdje u: Zagrebu, Splitu, Rijeci, Slavanskom Brodu... Ali pak nije samo to.

Pak je prije svega mit, jedini valjani razlog zbog kojeg vrijedi ustati rano ujutro i otići na autobusni kolodvor, umiti lice hladnom vodom i zakoračiti kroz prazne ulice. Pak nije bolja prošlost već budućnost, sve ono od čega si otišao dolazi ti ususret i ti ćeš, kada raskrstiš s tom udaljenošću, biti taj koji će pak slati nekome. Pak je i dijalekt, način na koji izgovaraš slovo „ć” kada ga ugledaš, i paku nije bitno

jesi li mršavi/a student/ica, švercer, likar, advokat, političar/ka jer pak svima jednako otvara svoje kartonske ruke. On je ideja Mediterana, osjećaj da ti je sve blizu i nadohvat ruke. Pak je bog pred kojim klečiš kada ga otvaraš, pak su i ožiljci od konopca kojim je zavezan, tvoja jutarnja pokora, vidljivi uteg i ta težina godina nad tobom. Pak je i ono što je u njemu; uje, vino, rakija, kvasina, prošek, čupavci (kakve samo Luške znaju učiniti), riba (ako je bilo vrime), suhe smokve, slana riba, zeje, lignje (ako je stajun), naranče i lemuni, još kolača i mindulati o kojima misliš kao o kolačima. Pak je patetika kao svi mitovi i vjere, još jedna utjeha da te za tlo veže nešto više od gravitacije. Pak su mater i otac, svojta i prijatelji koji su te se sjetili i još jednom mater i

Uz pak će uvijek stizati i patetika koja se kotrlja poput naranče po stepenicama autobusnog kolodvora. Pak je onà za koju nikada nisi siguran hoće li se pojaviti, ali čekaš jer pak je ljubav. Nema što drugo biti.

njene ruke koje najčešće parićavaju pak. Tvoj prvi pak koji si preuzeo/la bio je početak nekog novog života čiji ćeš protok mjeriti odlascima po pak. Prvi pak, drugi pak, treći pak i tako dalje, i sve dalje od tog slova „ć”. Kada jednom ne bude u tebi više snage da ustaneš i odeš po pak, to će biti tvoj kraj, ali ne moraš se brinuti. Bez tebe i bez svih nas, pak će i dalje postojati. Nečije će ruke uvijek pažljivo slagati sve te stvari u kartonsku kutiju i vrijeme će prolaziti jednakom brzinom. Pak će uvijek biti blagdan i svetac, vikend, silvestrovo, rođendan, prvi maj, razlog za pozvati nekoga na večeru, smih i mamurluk, kaič i konoba. Uz pak će uvijek stizati i patetika koja se kotrlja poput naranče po stepenicama autobusnog kolodvora.

Pak je onà za koju nikada nisi siguran hoće li se pojaviti, ali čekaš jer pak je ljubav.

Nema što drugo biti.